

RÁBA GYÖRGY VERSEI

É b e r á l o m

Különös írás
ahol felütve áll
utalása épp rám talál
Tornyoztam fáztam fölhevültem
de élt már az az ige régen
rám mutatott leiratlan
megjelölte vitézkedésem
Elinalnék
lábam-kezem ólom
a rámolvasott szó sújt
rázzatok föl

Kár könyörögnöm
keljek bár ítéletidőre
örök jelen a betű
senki sem ébresztheti föl belőle

Epilógus a Szentivánéji álmhoz

Időztem
időzni nem más mint játszani
játszani nem más mint tévedni
nem tulajdonságom ez feltételem
egy napra nyíló arcból
nem húztam falat ahol lakhatom
mi van mi nincs
egy kéz rója letörli
minden percben a táj felejt
nappali fénybe foszlott nászmenet
tudásom
már csipősek az augusztusi éjjelek
hallom ahogy a föld kopik

Zörgetés Zuboly ablakán

Ébredj kelj
fodros világ szálkás talapzata
itt neked írtak
néhány hálás jelenetet
megpendülsz istenülsz
a nagyok borostyán történetének
zárványaként elnézegetnek pihenésül

Mert nagyurak nyilamodnak vadászni
édes tévedésekre
elvesztik magukat
egy nyári éjszaka
fűszer-növényei átütnek bőrükön
befülledt évtizedes szenvedélyüket
rikoltozzák kos kandúr pávián
hangján világgá
s mi ez a hallali
csak szó csak üreges szó
csontos erő terítéke
sötétben pityang-pehely is lehet
s ki távlata-sincs homályban lakott
majd maga kászálódik latyakos
gereznából elő ha nő a fény
Gyűrű-fordításra tündérkedik
aki ujján tisztelendő követ hord

De te tudod
egér-rágcsálás porlaszt minden éjt
a surranások kifürkészhetetlenek
s titkolt vájatokból törnek elő
alvók pántolatlan nyögései
te dongafa
görgő hordóban egy a sok közül
a bütykös markúval maradj
a vérző ujjával a heges kezűvel
óvd a csúful kapott számárfejet
nem vagy csak egy név a komédiában
nincs élő ki elmondja más mi voltál
elzengett szöveget ki nem vakarhatsz
s ha érdekesebb hangokon köszörülgetsz
rettenetükben a finom szívek
talpadat látómezejükbe húzzák
Ébredj serkenj
kell a kórusba dadogás is
a megborzongó szalonnasütőknek
amin főnnakad az emlékezet
a megtört szólamon elcsukló dallamon
ember füle illet
ember szeme illet
számon ki se ejthetem
amit ébren álmodol

K é z l á b s z e m

Kopogtatások
ezek a sóvár számadoltatások
menekülések
tokban utaztatott reménykedésed
aztán csupasz tenyér
ahogy a levegőbe ír
rezgő ujját utat
nyíló ököl szögezgeti
a térbe kérdéseit
ötfelé is elágazó marok
nem üthetnek pasziánsz-lapok

aztán a pusztá láb
harangozik egy néptelen vidéknek
a talp dobog
hallgathatod
visszhangja a földnek nem ébred
régezetül
csak amennyit kimond
néma beszélgetés
a szemhatárig körkörös platán
s magába visszatérő
tekintetfuttatás a fán